

Jenny Brosinski

In my cloud (NO birds)

Jun 12 — Jul 26, 2025 | Brussels

Almine Rech Brussels presenteert 'In my cloud (NO birds)', Jenny Brosinski's derde solotentoonstelling bij de galerie, te zien van 12 juni tot 26 juli 2025.

In *In my cloud (no birds)* brengt Jenny Brosinski schilder- en beeldhouwkunst samen tot een kosmos waarin materialen en kleuren – omringd door lege ruimte – hun pure aanwezigheid onthullen. Hoe ziet het er in de wolken van de kunstenaar uit, en wat wordt door de afwezigheid van vogels gesuggereerd? Wat gebeurt er als iets afwezig is, en hoe ga je om met leegte? Brosinski benadert deze vragen in haar kenmerkende stijl: dirty minimalism. Haar werk is sober maar sprekend, minimaal maar gevuld met menselijke gebaren, altijd met een zekere rauwheid. De wolken, of beter gezegd de lucht, worden op een vloeiende manier waarneembaar. Er is geen overdaad; in plaats daarvan ligt de nadruk op schilderkunst die de kern raakt. Het draait om de essentie van het bestaan, waarin ook afwezigheid mag bestaan.

Maar laten we eerst concreet worden: de meeste beeldhouwwerken zijn gemaakt van naaldhout, geoogst in de tuin van de kunstenaar. Het zijn forse, afgezaagde stronken met een rafelig oppervlak, waar natuurlijke bruintinten doorheen lopen als de laatste flakkering van vlammen. Lijnen en driehoeken suggereren bekken en puntige tanden: monsters, draken of dinosaurussen die schuilgaan onder de schors. Hier komt Brosinski's figuratieve, sprookjesachtige gevoeligheid tot uiting. Dit zijn wezens die zweven tussen abstracte beeldhouwkunst en halfvergeten jeugd vrienden.

De ruwheid van het hout introduceert ook een metafysische dimensie. Het roept thema's als dood, vergankelijkheid, wording, groei en verval op. Hout is het nieuwe materiaal voor Brosinski, die voorheen in steen kerfde en in brons goot. Het is minder duurzaam, maar vertrouwer, gekenmerkt door groeiringen en een tastbare kwetsbaarheid.

Het enige stenen beeldhouwwerk in de tentoonstelling is concreter, vooral in de vormgeving van de mond, die naar figuratie neigt. Zo krijgt dit werk de kwaliteit van een monument, iets dat blijft bestaan, waardoor het contrasteert met de vergankelijke houten wezens in dezelfde tentoonstelling. In het oppervlak van het werk geëtste vierkanten leiden de blik naar de schilderijen aan de muren en verbinden zo de twee reeksen werken.

Brosinski's visuele vocabulaire bestaat uit lijnen, vlekken, krabbels en expressieve markeringen. Dit zijn de bouwstenen waarmee ze een esthetische grammatica samenstelt. In *fly from what not serves you* is de actie geconcentreerd in het onderste deel van het doek. Een haardvuurrood organisme barst omhoog in hoopvolle witte suikerbergen, die naar links wegdrijven in de donkere schaduwen van het verleden. Een gloeiende 'P' verschuift het perspectief en herinnert ons eraan dat we naar een groene lijn en een rode boog kijken, en dat de illusie is opgebouwd uit niets meer dan kleur en markeringen.

Of *Red Horse* daadwerkelijk een rood paard voorstelt of een abstractie is die simpelweg de dynamiek van een dampend paard destilleert, is afhankelijk van de toeschouwer en hoe bereid deze is om in het koude, amorfe water te duiken.

Een nieuwe ontwikkeling in Brosinski's praktijk is haar gebruik van donker linnen. Tot voor kort werkte ze op lichtere katoenen stoffen die een koelere, meer eigentijdse esthetiek weerspiegelden. Het donkerder linnen daarentegen is geworteld in de kunstgeschiedenis. Joan Miró schilderde er zijn speelse vormen op, Jackson Pollock gebruikte het voor zijn dripping-schilderijen. De bruinachtige achtergrond wordt sterk geassocieerd met de 20^e eeuw, wat de reden is dat Brosinski het materiaal voorheen altijd vermeed. Nu heeft ze ontdekt dat het, met name in combinatie met hout, een sterke verbinding met de natuur creëert. Het opent een gevoel van diepte, wat haar palet van geel, wit en roze een nieuw dramatisch effect geeft, terwijl het toch verankerd blijft in haar dirty minimalism-stijl.

In my cloud (no birds) verwijst gedeeltelijk naar *Cloud and Birds* van Miró, een lichte, zwevende abstractie op donker linnen. Maar tegenwoordig herinnert 'cloud' ook aan de digitale opslag van ons leven en aan de groeiende angst om ruimte en herinneringen te verliezen.

De wolk duidt net als de vele lege ruimtes in Brosinski's schilderijen en in de tentoonstelling zelf op een terugkerend thema in haar werk: leegte. In de westerse wereld wordt leegte vaak geproblematiseerd, in verband gebracht met depressie en behandeld met medicatie of afleiding. Tegelijkertijd wordt zelfverwezenlijking gepromoot als het ultieme doel van de kapitalistische maatschappij. In het boeddhistische denken geldt het tegendeel. Leegte wordt gezien als een meditatief ideaal, een toestand die de geest bevrijdt van pijn, zorgen en lijden. En in die tegenstelling schuilt een moeilijkere, maar diepere waarheid.

Voor Brosinski speelt leegte ook een belangrijke rol in haar schilderproces. "Ik word voortdurend geconfronteerd met de manier waarop ik leegte verdraag, zowel in mijn schilderwerk als in het leven." Maar eenzaamheid en leegte worden steeds opnieuw bronnen van energie voor haar, een energie die voelbaar is in haar werk. Uit deze bewust gebruikte vormen van afwezigheid komen kleur en vorm tevoorschijn als warme geisers: geladen, vitaal, levend.

—Larissa Kikol, onafhankelijk kunstcriticus, kunsthistoricus en auteur